DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 21. JUNI 1984 [1]

Asbl Bureau belge des assureurs automobiles mod Adriano Fantozzi og SA Les Assurances populaires (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Mons)

»Lovpligtig motorkøretøjsforsikring«

Sag 116/83

Sammendrag

Tilnærmelse af lovgivninger — ansvarsforsikring for motorkøretøjer — direktiv 72/166 — behandling af skadestilfælde — behandling ved det nationale bureau i den stat, hvor skadestilfældet er forekommet — betingelser

(Rådets direktiv 72/166, art. 2, stk. 2)

Artikel 2, stk. 2, i direktiv 72/166 skal for så vidt angår erstatning for skader forårsaget på en EØF-medlemsstats område af et køretøj, som er hjemmehørende på en anden medlemsstats område, fortolkes således, at de nationale forsikringsbureauer, når føreren har tilegnet sig køretøjet ved tyveri eller røveri, er forpligtet til at behandle erstatningskravene i overensstemmelse med de i deres nationale lovgivning fastsatte betingelser og begrænsninger.

I sag 116/83

angående en anmodning, som Cour d'appel de Mons (Belgien) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

ASBL BUREAU BELGE DES ASSUREURS AUTOMOBILES, Bruxelles,

mod

1. ADRIANO FANTOZZI, Frameries,
2. SA LES ASSURANCES POPULAIRES, Bruxelles,

1 — Processprog: Fransk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 72/166 af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (EFT 1972 II, s. 345),

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne P. Pescatore og O. Due,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt de indlæg, der er indgivet i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Den 21. august 1976 i Athis blev et køretøj tilhørende en belgisk statsborger, Fantozzi, som var skadesforsikret i forsikringsselskabet Assurances populaires, Belgien, beskadiget af et i Frankrig registreret stjålet motorkøretøj, hvis fører angiveligt var skyld i uheldet. Der var for det stjålne køretøj tegnet en ansvarsforsikring i forsikringsselskabet Assurances mutuelles, Niort, Frankrig. Selskabet nægtede imidlertid at dække skaden, idet det gjorde gældende, at tyveri ikke er dækket af selskabets forsikringsbetingelser. Fantozzi og Assurances populaires rettede derfor deres krav mod Bureau belge des assureurs automobiles og anlagde sag ved Tribunal de première instance de Mons med påstand om, at forsikringsbureauet, Bureau belge des assureurs automobiles, tilpligtedes at betale erstatning til dækning af den lidte skade. Ved dom af 26. januar 1979 gav Tribunal sagsøgerne medhold i deres påstand.

Bureau belge des assureurs automobiles ankede dommen til Cour d'appel de Mons, idet de i det væsentlige anførte, at Tribunal havde anlagt en urigtig fortolkning af loven af 4. juli 1972, som ændrer artikel 2, stk. 2, i lov af 1. juli 1956 om lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer.

Cour d'appel de Mons bemærkede, at denne nationale lovændring blev foretaget for at gennemføre direktiv 72/166, hvorefter køretøjer, som er hjemmehørende i en af Fællesskabets medlemsstater, skulle sikres en særlig fordelagtig behandling. Disse køretøjer kunne herefter færdes i Belgien, uden at et internationalt forsikringsbevis kunne kræves forevist, såfremt det godkendte forsikringsbureau over for skadelidte personer påtager sig — i henhold til belgisk lov — at erstatte de skader, som er forårsaget i Belgien af ovennævnte køretøjer, idet det blev understreget, at bureauets forpligtelse består, selv om forsikringspligten ikke er overholdt. Ifølge direktivets artikel 2, stk. 2, skulle der ligeledes mellem de seks nationale forsikringsbureauer træffes en overenskomst, »hvorefter hvert nationalt bureau forpligter sig til i overensstemmelse med det pågældende lands regler om lovpligtig ansvarsforsikring at behandle de skadestilfælde, der forekommer på landets område forårsaget af forsikrede eller uforsikrede køretøjer, der hører hjemme i en af de andre medlemsstater«. Den i direktivet fastsatte overenskomst blev indgået den 16. oktober 1972. Efter at have fastslået, at de pågældende fællesskabsregler havde givet anledning til forskellig fortolkning i belgisk og fransk retspraksis, har Cour d'appel de Mons forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Følger det af fællesskabsreglerne, at de nationale forsikringsbureauers forpligtelser omfatter pligten til at erstatte skader, som er forårsaget på en medlemsstats område af et køretøj, der er hjemmehørende på en anden medlemsstats område, når føreren har tilegnet sig køretøjet ved tyveri eller røveri?«

Forelæggelsesdommen er registreret på Domstolens justitskontor den 24. juni 1983.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg, den 14. september 1983 af Den franske Republiks regering ved Jean-Paul Costes, generalsekretariatet for det interministerielle udvalg vedrørende spørgsmål om det europæiske økonomiske samarbejde, som befuldmægtiget, den 20. september 1983 af Det forenede Kongeriges regering ved C. P. J. Muttukumaru, Treasury Solicitors Department, som befuldmægtiget, samt den 21. september 1983 af Den italienske Republiks regering ved Avvocato dello Stato Pier Giorgio Ferri.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse og at henvise sagen til anden afdeling.

II — Sammendrag af de skriftlige indlæg for Domstolen

Den franske Republiks regering har henvist til sit indlæg i sag 64/83. Regeringen har indledningsvis anført, at det klart fremgår af de i direktivet anførte

principper, at der for ophævelsen af grænsekontrollen vedrørende forsikring ifølge selve direktivet ligger den afgørende forudsætning til grund, at den medlemsstat, på hvis område et køretøj, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat, indpasserer — i overensstemmelse med den nationale lovgivning, som gælder i den stat, hvor ulykken har fundet sted — garanterer for erstatning af skader, som forvoldes af køretøjet, og at erstatningen udredes på grundlag af en overenskomst mellem de nationale forsikringsbureauer, hvad enten køretøjet er forsikret eller ej.

Den »lovgivning«, som direktivet henviser til, er den, der gælder for behandling af skadestilfælde; rent konkret er der tale om behandling af skadestilfælde inden for rammerne af den lovpligtige forsikring i den stat, på hvis område forsikringsbegivenheden indtræder, og under hensyntagen til lovgivningens anvendelsesområde, men derimod ikke til de undtagelser, som i medfør af den lov, som skal anvendes, eventuelt er anført i kontrakten.

Den således foreslåede fortolkning er i overensstemmelse med det i direktivet angivne princip. Fortolkningen blev lagt til grund for de bestemmelser, som finder anvendelse på dette område, idet den franske lov af 21. december 1972 udvidede Fonds de Garantie Automobile's — herefter benævnt FGA — kompetence, således at den også kunne dække skader, som forvoldes i udlandet i forbindelse med uheld forårsaget af et i Frankrig indregistreret køretøj, som ikke er forsikret, idet denne erstatning forudgående var udbetalt af det nationale forsikringsbureau i det land, hvor uheldet fandt sted; samtidig blev FGA fritaget for at dække skader forvoldt i Frankrig i forbindelse med uheld forårsaget af ikke-forsikrede køretøjer, som er indregistreret i en af Fællesskabets medlemsstater.

Det skal yderligere understreges, at den modsatte fortolkning ville berøve direktivet en del af dets gennemslagskraft, idet ofrene for uheld, som forårsages i Frankrig af køretøjer indregistreret i andre medlemsstater, i tilfælde af, at en fransk forsikringsgiver eventuelt kunne gøre indsigelse, rent faktisk risikerer ikke at få dækket den lidte skade hverken af FGA eller af Bureau central français, som optræder på vegne af det nationale forsikringsbureau i den stat, hvor køretøjet er indregistreret, og for dette bureau's regning.

Det forenede Kongeriges regering har først og fremmest fremhævet, at artikel 2, stk. 2, i direktiv 72/166 ikke indeholder en forpligtelse, men udelukkende har til formål at fastlægge, hvornår direktivets bestemmelser, med undtagelse af artiklerne 3 og 4, træder i kraft, nemlig når der mellem de ni nationale forsikringsbureauer i medlemsstaterne er truffet en overenskomst til gennemførelse af direktivets bestemmelser.

Den britiske regering har yderligere anført, at den supplerende overenskomst mellem nationale bureauer af 16. oktober 1972 ikke er en retsakt udstedt af en af Fællesskabets institutioner, og at Domstolen således ikke har kompetence til at fortolke overenskomstens retsvirkninger. Følgelig bør Domstolen begrænse sig til at fortolke direktivets artikel 2, stk. 2.

I denne forbindelser har Det forenede Kongerige bemærket, at der ikke ifølge direktiv 72/166 stilles noget krav om harmonisering af medlemsstaternes nationale lovregler for så vidt angår den lovpligtige ansvarsforsikring. Direktivet

blev udstedt på grundlag af ordningen med det grønne kort, som forudsætter, at skadestilfælde behandles på grundlag af en lovpligtig forsikring i overensstemmelse med loven i den kontraherende stat, hvor det uheld, som giver anledning til et erstatningskrav, har fundet sted. Formuleringen »i overensstemmelse med det pågældende lands regler om lovpligtig ansvarsforsikring« i direktivets artikel 2, stk. 2, »henviser [således] til lovgivningen om lovpligtig forsikring i den medlemsstat, hvor det uheld, som giver anledning til et erstatningskrav, har fundet sted«. Hvis der ifølge denne lovgivning ikke kræves forsikring, navnlig ved tyveri af køretøjet, er de erstatningskrav, som opstår i sådanne tilfælde, ikke omfattet af anvendelsesområdet for den overenskomst, der henvises til i direktivet.

Herefter har Det forenede Kongerige foreslået, at det af den nationale ret forelagte spørgsmål besvares således:

»Det ændrede direktivs artikel 2, stk. 2, indeholder ikke selv en forpligtelse for medlemsstaternes nationale forsikringsbureauer. Derimod forudsætter bestemmelsen, at der indgås en overenskomst mellem medlemsstaternes nationale bureauer, som garanterer behandling af skadestilfælde opstået i forbindelse med brug af et køretøj, der i medfør af gældende lov i den medlemsstat, på hvis område uheldet finder sted, skal være dækket af en forsikring, og hvorefter behandlingen skal omfatte uheld, hvori et køretøj tilegnet ved tyveri eller røveri er impliceret, hvis det efter den nationale lovgivning i den medlemsstat, på hvis område uheldet finder sted, kræves, at skader opstået i forbindelse med brug af et køretøj tilegnet ved tyveri eller røveri dækkes af en lovpligtig forsikring.«

Den italienske regering har fremhævet, at ifølge artikel 2 i overenskomsten mellem nationale bureauer af 16. oktober 1972 betragtes ejeres, brugeren og/eller føreren af det køretøj, som er hjemmehørende på en medlemsstats område, og som kører på et geografisk område i en anden medlemsstat, hvor de er underkastet den gældende lovpligtige ansvarsforsikring, »som forsikrede i den forstand, hvori udtrykket forstås i den mellem bureauerne gældende standardoverenskomst, og som indehavere af et gyldigt forsikringscertifikat, udstedt af det pågældende bureau for det geografiske område, hvor køretøjet er hjemmehørende . . .«.

Den mellem bureauerne gældende standard-overenskomsts artikel 1 bestemmer, at den forsikringspolice, som udstedes til forsikringstageren til dækning af det ansvar, der opstår ved brug af et køretøj, »skal . . . betragtes som værende en police, der yder netop den erstatning, der kræves af motorlovgivningen i det land, hvor uheldet finder sted«.

Da den italienske regering er af den opfattelse, at artikel 2, stk. 2, i direktiv 72/166 skal fortolkes i lyset af den supplerende overenskomst af 16. oktober 1972 samt standard-overenskomsten, har den anført, at det nationale bureau, som afvikler skadestilfældet, garanterer for dækning af erstatningskrav på samme grundlag som de nationale forsikringsgivere og dermed i overensstemmelse med den nationale lovgivning om lovpligtig ansvarsforsikring. Fællesskabsreglerne skal således ifølge den italienske regering fortolkes vidt, således at de tager sigte på hele det regelsæt for lovpligtig forsikring, som gælder i et land, og ikke snævert, således at de kun vedrører de ved lov fastlagte øvre grænser eller andre særlige betingelser.

Følgelig har den italienske regering foreslået, at den forelæggende rets spørgsmål besvares således:

»Ordene 'det pågældende lands regler om lovpligtig ansvarsforsikring', jfr. artikel 2, stk. 2, i Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972, tager sigte på hele det regelsæt for lovpligtig ansvarsforsikring, som gælder i hver enkelt land; ordene tager herved også sigte på regler, der afgør, om der er pligt til at dække skader forvoldt af et køretøj, som føreren har tilegnet sig ved tyveri eller røveri.«

III — Mundtlig forhandling

Asbl Bureau belge des assureurs automobiles, ved advokat Omneslaghe, Bruxelles, Det forenede Kongeriges regering, ved Bellis, Treasury Solicitor's Department, og EF-Kommissionen, ved Delmoly som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 12. april 1984.

Asbl Bureau belge des assureurs automobiles har anført, at det spørgsmål, som er forelagt Domstolen, ikke er blevet tilstrækkelig belyst ved de af denne afsagte domme på tilsvarende områder, navnlig dom af 9. februar 1984 (Bureau central français, sag 64/83, Sml. 1984, s. 689).

Bureau belge har indledningsvis anført, at det omhandlede direktiv forfølger et beskedent mål, som hovedsagelig er af psykologisk art, nemlig at alle EF-borgere skal kunne begive sig fra én medlemsstat til en anden uden at skulle forevise et forsikringsbevis.

For at nå dette mål skulle følgende tre forudsætninger opfyldes:

— Der skulle indføres lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer.

— Den lovpligtige ansvarsforsikring skulle dække uheld forårsaget på hele Fællesskabets område.

— Et køretøj, som er hjemmehørende i et land uden for Fællesskabet, skulle ikke kunne indpassere på Fællesskabets område uden at være dækket af en ansvarsforsikring, som gælder for hele Fællesskabets område.

Forsikringsbureauerne udgjorde endnu et led i bestræbelserne på at hjælpe den bilist, som udsættes for et trafikuhed uden for sit eget land. Bureauerne, som dengang blev oprettet i de seks medlemslande, skulle forpligte sig til i overensstemmelse med det pågældende lands regler at behandle de skadestilfælde, der forekommer på det lands område, hvor de er oprettet.

Bureau belge har anført, at Domstolen ikke er kompetent til at fortolke bestemmelser i den aftale, som er indgået mellem forsikringsbureauerne, og at den derfor alene bør tage stilling til rækkevidden af direktivets artikel 2, stk. 2.

Efter at have bemærket, at overenskomsten mellem forsikringsbureauerne blev afsluttet på de i direktivet fastsatte betingelser, har Bureau belge gennemgået den omtvistede bestemmelse. Bureau belge har anført, at det af den franske regering og Fantozzi anlagte synspunkt, hvorefter Bureau belge er forpligtet til at yde erstatning, ville gøre udtrykket »i overensstemmelse med det pågældende lands regler« betydningsløst. Udtrykket indebærer nemlig, at Bureau belge kun er forpligtet til at behandle skadestilfælde i det omfang, der ifølge belgisk lovgivning skal tegnes en ansvarsforsikring, også selv om føreren ikke har tegnet en sådan lovpligtig forsikring.

Dette resultat støttes af det nye fællesskabsdirektiv på dette område, som blev udstedt den 30. december 1983.

Herefter har Bureau belge foreslået, at det af Cour d'appel de Mons forelagte spørgsmål besvares således:

»— Der pålægges ikke forsikringsbureauerne nogen forpligtelse ifølge selve artikel 2, stk. 2, men derimod i medfør af den indgåede overenskomst.

— Ved at anvende udtrykket 'i overensstemmelse med det pågældende lands regler' har fællesskabslovgiveren sigtet til hele det regelsæt, der i det enkelte land gælder for lovpligtige forsikringer, hvoraf følger, at såfremt den lovpligtige forsikring ikke dækker køretøjer, som er stjålet eller svigagtigt tilegnet, gælder denne undtagelse ligeledes de forpligtelser, som ifølge overenskomsten påhviler de nationale bureauer.«

Kommissionen har i det væsentlige anført, at besvarelsen af det af Cour d'appel de Mons forelagte spørgsmål bør være identisk med Domstolens afgørelse i dom af 9. februar 1984 i sag 64/83, Bureau central français; det betyder kort sagt, at det er lovgivningen i den stat, hvor uheldet har fundet sted, som skal anvendes.

Kommissionen har tilføjet, at det andet direktiv af 30. december 1983, som træder i kraft den 31. december 1987, ændrer den gældende ordning, idet det bestemmes, at tyveri ikke længere kan påberåbes over for skadelidte tredjemand; der består dog en mulighed for, at medlemsstaterne kan fravige disse bestemmelser og anvende rent nationale regler under forudsætning af, at der ikke kan opstå risiko for konflikter og søgsmål på internationalt plan.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. april 1984.

Præmisser

1 Ved dom af 7. juni 1983, indgået til Domstolen den 24. juni 1983, har Cour d'appel de Mons (Belgien) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 2, stk. 2, i Rådets direktiv 72/166 af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (EFT 1972 II, s. 345).

2 Spørgsmålet er rejst under en sag mellem på den ene side Bureau belge des assureurs automobiles og på den anden side Adriano Fantozzi og Assurances populaires, Bruxelles.

3 Bureau belge des assureurs automobiles er et af de nationale bureauer, som er oprettet i forbindelse med ordningen med det internationale forsikrings-

bevis (»grønt kort«). Ordningen har bl.a. det særpræg, at den hviler på privatretlige aftaler mellem de nationale forsikringsbureauer, indgået på grundlag af den såkaldte »Standard-overenskomst mellem Bureauer«. I henhold til de indgåede overenskomster forpligter det enkelte nationale bureau sig dels til i sit eget land at behandle skadestilfælde forårsaget af køretøjer registreret i de andre medlemsstater, dels til at yde refusion til de udenlandske bureauer, som har udbetalt erstatning for skader forårsaget af køretøjer, som er forsikret i bureauets land.

4 Den 21. august 1976 i Athis (Belgien) blev et køretøj tilhørende en belgisk statsborger, Fantozzi, som var forsikret i forsikringsselskabet Aussurances populaires, Belgien, beskadiget, af et i Frankrig registreret stjålet motorkøretøj, hvis fører angiveligt var skyld i uheldet.

5 Det franske forsikringsselskab, som havde tegnet ansvarsforsikring for køretøjet, nægtede at dække skaden og påberåbte sig herved, at tyveri ikke er dækket af selskabets forsikringsbetingelser. Herefter rettede Fantozzi og Assurances populaires deres krav mod Bureau belge des assureurs automobiles og anlagde sag ved Tribunal de première instance de Mons med påstand om, at forsikringsbureauet tilpligtedes at betale erstatning til dækning af den lidte skade.

6 Da Tribunal ved dom af 26. januar 1979 gav sagsøgerne medhold i deres påstand, ankede Bureau belge des assureurs automobiles dommen til Cour d'appel de Mons. Det anførtes i det væsentlige, at Tribunal havde anlagt en urigtig fortolkning af den belgiske lov.

7 Cour d'appel de Mons bemærkede, at den belgiske lovgivning ved lov af 4. juli 1972 blev ændret til gennemførelse af direktiv 72/166, hvorefter køretøjer, som er hjemmehørende i en af Fællesskabets medlemsstater, ifølge Cour d'appel, sikres en særlig fordelagtig behandling, da de herefter kan færdes i Belgien, uden at et internationalt forsikringsbevis kan kræves forevist, såfremt det godkendte forsikringsbureau påtager sig at erstatte de skader, som er forårsaget i Belgien af ovennævnte køretøjer, selv om forsik-

ringspligten ikke er overholdt. Yderligere skulle der ifølge direktivets artikel 2, stk. 2, mellem de seks nationale forsikringsbureauer ligeledes træffes en overenskomst, hvilket skete den 16. oktober 1972.

8 Efter at have fastslået, at de pågældende fællesskabsregler havde givet anledning til forskellig fortolkning i belgisk og fransk retspraksis, har cour d'appel de Mons forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Følger det af fællesskabsreglerne, at de nationale forsikringsbureauers forpligtelser omfatter pligten til at erstatte skader, som er forårsaget på en medlemsstats område af et køretøj, der er hjemmehørende på den anden medlemsstats område, når føreren har tilegnet sig køretøjet ved tyveri eller røveri?«

9 Inden behandlingen af det problem, som det forelagte spørgsmål rejser, bemærkes, at Rådets direktiv af 24. april 1972 indførte en ordning, hvis væsentligste karakteristika, som klart fremgår af de tre sidste betragtninger, kan sammenfattes således:

— Kontrollen med grønne kort for motorkøretøjer, der er hjemmehørende i en af medlemsstaterne, og som indpasserer på en anden medlemsstats område, ophæves på grundlag af en overenskomst mellem de seks nationale bureauer, hvorefter hvert nationalt bureau efter den nationale lovgivning garanterer for dækning af erstatningskrav, der er opstået på landets område ved skade forvoldt af et sådant køretøj, uanset om det er forsikret.

— Det forudsættes, at ethvert i Fællesskabet hjemmehørende køretøj, der færdes på Fællesskabets område, er dækket af en forsikring, hvilket indebærer, at det i alle medlemsstaternes lovgivning påbydes, at der er pligt til at holde disse køretøjer ansvarsforsikret.

10 Direktivets artikel 2, stk. 2, bestemmer:

»For køretøjer, der er hjemmehørende på én af medlemsstaternes område, træder dette direktivs bestemmelser med undtagelse af artiklerne 3 og 4 i kraft:

— når der mellem de seks nationale forsikringsbureauer er truffet en overenskomst, hvorefter hvert nationalt bureau forpligter sig til i overensstemmelse med det pågældende lands regler om lovpligtig ansvarsforsikring at behandle de skadestilfælde, der forekommer på landets område forårsaget af forsikrede eller uforsikrede køretøjer, der hører hjemme i en af de andre medlemsstater.«

11 Da Domstolen kun har kompetence til at fortolke artikel 2, stk. 2, i direktiv 72/166, men derimod ikke senere aftaleretlige bestemmelser, skal det afgøres, om det enkelte nationale bureaus forpligtelse ligeledes omfatter pligten til at behandle skader forårsaget på landets område af køretøjer, der er hjemmehørende i én af de andre medlemsstater, endog når føreren har tilegnet sig køretøjet ved tyveri eller røveri, uden hensyntagen til undtagelsesbetemmelser, der måtte gælde ifølge den pågældende stats forsikringslovgivning.

12 Parterne har fremsat de samme anbringender som i sag 64/83 (dom af 9. 2. 1984, Bureau central français, Sml. 1984, s. 689). Den franske regering har anført, at det omhandlede direktivs artikel 2, stk. 2, indebærer, at Bureau belge des assureurs automobiles i den foreliggende sag er forpligtet til endog at dække skader forårsaget af et stjålet køretøj, uanset modstridende bestemmelser i den belgiske lovgivning. Den italienske og den britiske regering samt Kommissionen og Bureau belge des assureurs automobiles har derimod gjort gældende, at direktivet kun kan fortolkes således, at erstatningskrav foranlediget af køretøjer fra andre medlemsstater skal behandles på samme grundlag som krav foranlediget af køretøjer dækket af en lovpligtig forsikring i den stat, hvis bureau skal behandle skadestilfældet.

13 Som fastslået af Domstolen i ovennævnte dom af 9. februar 1984 fremgår det af en gennemgang af direktiv 72/166, at »det nationale bureau i den medlemsstat, hvor skadestilfældet er indtrådt, for så vidt angår de køretøjer, som er omfattet af direktivet, forpligter sig til — i overensstemmelse med de i bureauets nationale lovgivning fastsatte betingelser og begrænsninger — at behandle de skadestilfælde, som skal være dækket af en lovpligtig forsikring i

det pågældende land, hvad enten føreren er dækket af en forsikring eller ikke«.

14 Herefter skal det forelagte spørgsmål besvares således, at artikel 2, stk. 2, i direktiv 72/166, for så vidt angår erstatning for skader forårsaget på en EØF-medlemsstats område af et køretøj, som er hjemmehørende på en anden EØF-medlemsstats område, skal fortolkes således, at de nationale forsikringsbureauer, når føreren har tilegnet sig køretøjet ved tyveri eller røveri, er forpligtet til at behandle erstatningskravene i overensstemmelse med de i deres nationale lovgivning fastsatte betingelser og begrænsninger.

15 Domstolens dem (første afdeling) af 9. februar 1984 (Bureau central français, sag 64/83, Sml. 1984, s. 689) vedlægges nærværende dom til fuldstændiggørelse heraf.

Sagens omkostninger

16 De udgifter, der er afholdt af Den franske Republiks regering, Den italienske Republiks regering, Det forenede Kongeriges regering og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt af Cour d'appel de Mons, Belgien, ved dom af 7. juni 1983, for ret:

Artikel 2, stk. 2, i direktiv 72/166 skal, for så vidt angår erstatning for skader forårsaget på en EØF-medlemsstats område af et køretøj, som er hjemmehørende på en anden EØF-medlemsstats område, fortolkes således, at de nationale forsikringsbureauer, når føreren har tilegnet sig

køretøjet ved tyveri eller røveri, er forpligtet til at behandle erstatningskravene i overensstemmelse med de i deres nationale lovgivning fastsatte betingelser og begrænsninger.

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. juni 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

K. Bahlmann

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 12. APRIL 1984 [1]

Høje Domstol.

Den 21. august 1976 skete der et sammenstød mellem to motorkøretøjer. Det ene ejedes af Fantozzi, som er belgisk statsborger, mens det andet var registreret i Frankrig, men førtes af en mand, som havde stjålet det.

Sidstnævnte køretøj var af ejeren forsikret i et fransk forsikringsselskab. Selskabet nægtede at dække den skade, som var påført Fantozzi's køretøj, og påberåbte sig herved en klausul i forsikringspolicen, hvorefter stjålne køretøjer ført af tyven ikke dækkes af forsikringen. Selskabet gjorde ligeledes gældende, at forsikringspligten ifølge fransk lov ikke omfatter skader forårsaget af et stjålet køretøj.

Fantozzi anlagde sag mod Bureau belge des assureurs automobiles, som er det nationale bureau, der repræsenterer forsikringsselskaberne i Belgien. I første instans statuerede den nationale ret, at Bureau'et havde pligt til at yde Fantozzi erstatning til dækning af den lidte skade.

1 — Oversat fra engelsk.